

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

28. dubna 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: DEUTERONOMIUM 15, KAZATEL 7, SKUTKY 5-6.

STARÉ ZLATÉ ČASY!

(Kazatel 7:10)

Určitě jsme již někdy v životě vzpomínali na „staré zlaté časy“. Většinou to děláme při rozjímání o nějaké věci, o které se nám zdá, že se zkazila nebo se postupně vytrácí. Naše čtení z Kazatele 7 nám však jasně radí, že je nemoudré takto mluvit. „*Neříkej: „Čím to je, že dny dřívější byly lepší než tyto?“ To není moudré, ptáš-li se na to“ (Kazatel 7:10).*

Čas je něco, co se lidských bytostí zvláštním způsobem dotýká. Neexistuje žádný jiný tvor, který by tolik spoléhal na pozorování, měření a organizaci času. Boží slovo nám dává jasné zdůvodnění, proč Bůh naše smrtelné životy uspořádal právě tímto způsobem a proč se tolik zabýváme časovým úsekem, který náš život zaujímá: „*Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme... Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“ (Žalm 90:10, 12).*

Vědomí omezenosti našeho života a toho, jakým způsobem jsme jej žili, je součástí záměru, který s námi Bůh má. Vědomá či neuvědomělá svázanost časem a smrtelností nás nutí činit rozhodnutí. Každý den se rozhodujeme, jak budeme trávit svůj čas a jakými lidmi se staneme. Neustále se rozhodujeme, jak použijeme čas, který nám je k dispozici, a Božím přáním je, abychom to dělali moudře. Žalmista naznačuje, že myslící člověk, vědomý si vůle Boží, bude nucen zvážit, zda tráví svůj život s vědomím velké hodnoty a potenciálu, kterou má každý okamžik k dosažení božského potenciálu.

Když apoštol Pavel navázal na toto téma v Athénách, učinil následující pozorování: „*Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět...“ (Skutky 17:30-31).* To je další významný důvod, proč je pozorování času a to, jak jej užíváme, tak důležité. Pavel to pro nás velmi jasně vyslovil – existuje den v budoucnosti, stanovený Bohem, kdy všechny naše cesty skončí a budou posouzeny všechny životy. Tento den je osudem všech lidí a naše víra v jeho příchod by měla být jednou z hlavních výzev, které nás motivují v našem životě.

Existence, přítomnost, postavení a fyzický návrat Pána Ježíše je pravděpodobně nejnadějnějším prvkem naší víry. Definuje, proč má náš život smysl, účel a důvod. Nejsme zde na zemi jen proto, abychom se jen tak povalovali či přemýšleli, co se sebou. Pokud věříme výrokům slova Božího, náš život je cestou. Je omezený na určenou dobu a má jasný cíl a účel. Právě proto nám autor Kazatele radí, abychom se pošetile neptali, proč se přítomnost zdá být horší než minulost.

Jedna z jistot minulosti je, že každý nějakou máme. Někteří jí mají více než jiní! Určitě se nám všem v minulosti staly věci, na něž vzpomínáme rádi a s láskou. Na některá rozhodnutí, reakce a selhání, která již nemůžeme změnit, naopak myslíme s lítostí. Toto je obecná lidská zkušenost; je však velice důležité, jak svou minulost používáme.

Mojžíš rovněž dával rady ohledně příjemných vzpomínek a významných okamžiků, které jsou nesmazatelně zapsány v naší zkušenosti: „*Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti...“ (Deuteronomium 8:2).* Mojžíš Izraelitům dále připomněl mnoho cest, kterými je Bůh vedl, a mnoho způsobů, jak se o ně staral. Nabádal je, aby při vzpomínání na minulost nikdy nezapomněli na svou osobní zkušenost s Bohem.

Apoštol Petr řekl ohledně lítosti: „...jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši. Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my...“ (**Filipským 3:13-15**). Toto často děláme nesprávně. Příliš snadno zapomínáme na základy, kterých můžeme dosáhnout na své cestě, a pokrok, k němuž vede spoléhání se na Boha. Příliš se zabýváme věcmi, které nás stahují dolů, ale nelze je změnit. Oba tito věrní však kladou ve svém nabádání důraz na to, že dělat pokroky na cestě s Bohem je velice důležité. Měli bychom proto důkladně přemýšlet o tom, jak naše perspektiva, vzpomínky a zkušenost z minulosti utvářejí a usnadňují naši budoucnost.

Když se ohlížíme za minulostí s pocitem, že všechny „dobré dny“ jsou již za námi, je to varování, že jsme ztratili vizi své cesty a Božího záměru. Celý základ naší víry spočívá v tom, že jediné vskutku „dobré dny“ nás teprve čekají. Budou tak dobré, že to je za hranicí současného vnímání lidských očí, uší a srdce.

Bůh se otázal generace, která se vrátila z babylónského exilu a ve skrytu začala být přesvědčená a „starých zlatých časech“: „Kdo zůstal mezi vámi z těch, kteří viděli tento dům v jeho prvotní slávě? A jaký jej vidíte nyní? Není ve vašich očích jen pouhé nic?“ (**Ageus 2:3**). Bylo by jediné přirozené přiznat, že chrám, který viděli v této situaci, měl k Šalomounově originálu očividně hodně daleko. Stal se jim symbolem toho, že minulost Izraele vypadala zářivěji a měla více potenciálu než jeho budoucnost. Podobné myšlení však znamená ztrátu perspektivy Božího záměru v čase, jak tomu bylo u této generace. Bůh odpověděl ujištěním: „...naplním tento dům slávou, praví Hospodin zástupů... Sláva tohoto nového domu bude větší nežli prvního, praví Hospodin zástupů...“ (**Ageus 2:7-9**). Bez božské perspektivy a porozumění tomu, co měl ve skutečnosti na mysli, by nikdo doopravdy nevěřil, že by nový chrám mohl znovu připomínat to, co postavil Šalomoun, natož aby to předčil. Bůh přesto odkazuje ke dni, kdy bude fyzický symbol chrámu, Božího příbytku, nahrazen symbolem živoucím. Chrámem vytvořeným z těl lidí, s nimiž bude Boha těšit pobývat a být jejich Bohem.

Výzvou pro nás, kdo máme chuť ohlédnout se zpět na „staré dobré časy“, je rozšířit si perspektivu. Kontext Kazatele 7 také ukazuje k tomuto řešení: „Lepší je zakončení věci než její počátek, lepší je trpělivost nežli povýšenost“ (**Kazatel 7:8**). Přes nevyhnutelné překážky, kterým všichni na své cestě musíme čelit, autor nepochybuje o tom, že bychom se vždy měli dívat dopředu a nikoliv se ohlížet zpět. „Připomínej si celou tu cestu...“, samozřejmě, ale vytrvejte až do cíle a nenechte se zlákat k tomu, abyste cestu vzdali.

„V den dobrý užívej dobra a v den zlý si uvědom, že ten i onen učinil Bůh proto, aby se člověk nedozvěděl, co bude po něm“ (**Kazatel 7:14**). Jádro tohoto výroku spočívá v tom, že i když věříme, že konec naší životní cesty vyústí v nejlepší z dnů, které si jen dokážeme představit, na své cestě se setkáme s časy, které pro nás budou těžké. Bůh nás záměrně zanechal v nevědomosti ohledně obsahu naší cesty, aby byla cestou víry, nikoliv nečinnosti, což by pro nás nebylo dobré.

Když se autor blíží ke konci části, kterou se zde zabýváme, vyslovuje tento výrok: „Bude dobře, když se tohoto přidržíš a ono nespustíš ze zřetele; vždyť kdo se bojí Boha, ujde obojímu“ (**Kazatel 7:18**). Jeho rada, když se nad ní pozorně zamyslíme, je podnětná a hluboká. Pokud má nad naším životem vládnout Bůh a naše každodenní reakce v řeči, myšlení a činech mají být ovlivněny tím, že máme na mysli konec naší cesty, nesmíme se nikdy ohlížet zpět se smutkem na „staré dobré časy“, nýbrž musíme vždy pohlížet dopředu na dobré časy, které mají z milosti Boží přijít.

Připomeňme si nyní Ježíše, který „...místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu“ (**Židům 12:2-3**).